

zag kruipen, en eenige oogenblikken later vond ik een alleenstaande plant, die ik niet kende. Hij droeg groote hauwen van ongeveer 1,5 d.M. lang. Wat kon het zijn? Een Crucifeer waarschijnlijk, maar met twee flora's kon ik hem nog niet vinden, want ik had geen bloemen, en geen Kruisbloemige heeft zulke lange hauwen. Toen wees de Heer Thijssse mij terecht, en zeide dat het een Papaveraceae en wel de gele Hoornpapaver (*Glaucium luteum* Scop. of *G. flavum* Crtz.) was. Deze plant werd in 1880 door wijlen den Heer van Eeden, ook bij Zandvoort, gevonden, en sedert niet meer.

Aan de plant onderscheidt men: een 3 à 4 d.M. lange, oranje, sappige penwortel, een wortelrozet, en eenige bebladerde en vertakte bloemstengels, welke wit melksap bevatten. In den bloeitijd, Juni—Augustus draagt de plant groote gele bloemen. Evenals bij de andere Papaveraceae valt de kelk spoedig af. Het exemplaar, dat ik vond, was dicht behaard, maar ik geloof, dat dit door de ongunstige omstandigheden kwam, hij stond toch geheel alleen in het barre zand, waar geen plant groeide, zelfs geen helm, zoodat hij geheel en al aan weer en wind was blootgesteld. Het is te hopen dat deze zeldzame plant dit jaar weer opkomt en voor Zandvoorts duin bewaard mag blijven.

Amsterdam.

A. J. VAN EIJNDHOVEN.

Vragen en Korte Mededeelingen.

Rotterdamsche Natuurhistorische Club.

Vergadering 25 October 1904 in de Diergaarde.

Nadat de voorzitter, de heer Haverhorst, de vergadering geopend heeft, bespreekt de heer Dr. Wouterlood *Claviceps purpurea* of Moederkoren. Het is een schimmel, die tot de Pyrenomyceten behoort.

De schade, die deze schimmel aanricht, is tweërlei: 1°. vergiftiging van menschen en dieren, waardoor kanker ontstaat; 2°. vernietiging der graankorrels.

Voor al de rogge wordt sterk aangetast, en omstreeks 1770 bijv. hebben in Frankrijk heel wat menschen schade ondervonden van het eten van aldus vergiftigd brood.

Wanneer het vruchtbeginsel der grassen in aanraking komt met de sporen, beginnen deze na 6 uur reeds te kiemen. Zij vormen een onregelmatig kluwen van draden, die aan den omtrek evenwijdig naast elkaar komen te liggen, en een helder wit, eerst zoet, doch later stinkend vocht afscheiden. Dit vocht wordt spoedig donkerzwart door het groot aantal conidiën (sporen), dat door afsnoering uit de buitenlaag van draden ontstaat. Daar insecten veel van dit vocht houden, zorgen zij voor de verspreiding dezer conidiën op andere aren; of de conidiën vallen op den grond, kiemen, brengen nieuwe conidiën voort, die dan door den wind weer op de aren kunnen komen. Na de kieming der conidiën wordt spoedig het vruchtbeginsel door schimmeldraden vernietigd, die inplaats daarvan het paarse, overwinterende sclerotium vormen. In 't volgende jaar ontstaan scheurtjes aan de oppervlakte, waaruit kleine steeltjes te voorschijn treden, die gedurende den vruchttijd der grassen aan hun top een kogelvormig vruchtlichaampje dragen, eveneens uit schimmeldraden gevormd. Dit kopje is op regelmatige afstanden van verhevenheden voorzien, die zich bij rijpheid openen om de zich daaronder bevindende perithecia (bekervormige holten) met de buitenlucht in gemeenschap te brengen.

In deze perithecia, die straalsgewijze in het kopje liggen, worden lange, dunne kokertjes (asci) aangetroffen, waartusschen vele onvruchtbare draden (paraphyse), die voor het uitstooten der asci zorgen. Elke ascus bevat bij rijpheid 8 lijnvormige ascosporen, die door een kleine opening aan den top van den $\frac{12}{100}$ à $\frac{15}{100}$ c.M. langen ascus, dezen verlaten.

Wanneer deze ascosporen door den wind op een vruchtbeginsel der grassen terecht komen, beginnen zij te kiemen en vormen evenals de conidiën weer een sclerotium. Deze

mededeeling werd door spr. met herbarium materiaal en microscopische preparaten toegelicht.

De heer Lindemans laat rondgaan een tweetal vlinders, die een zeer mooi voorbeeld van mimicry vertoonen. De onderzijden der vleugels in ruststand, gelijken sprekend op de verdorde bladen der voedingsplant. Het waren *Kallima paralecta* Horsf var. *inachus* Westw uit E.-Indië en *Kall. philarchus* Westw van Ceylon.

De heer Buis vertoont eenige vlinders, bij Breda gevangen, waaronder:

Coenonympha typhon Rott, *Thanaos tages* L, *Euchloris pustulata* Hfu, *Bapta bimaculata* F, *Bomolocha fontis* Thubg en *Hylophila bicolorona* Fuessly.

In aansluiting met vroeger in natura vertoonde soorten *Closterium*, laat de heer DE KONING thans zien: *Cl. moniliferum* Ehb, *Cl. Leibleni* Ktzig, *Cl. Jenneri* Kalfs, *Cl. Venus* Ktzig, *Cl. gracile* Bréb, *Cl. Lunula* Ehb, *Cl. acerosum* Ehb, *Cl. setaceum* Ehb, *Cl. rostratum* Ehb, en *Cl. cornu* Ehb.

De heer Haverhorst laat een paar (♂ en ♀) inlandsche voorwerpen rondgaan van alle in Nederland voorkomende vlinders (Microlepidoptera) wier rupsen onder water leven; n.l. *Cataclysta lemnata* L, *Nymphula stratiota* L, *N. nymphaeata* L, *N. stagnata* Don en *Acentropus niveus* Ol, en deelt daarbij interessante bijzonderheden mede over de levenswijze van de merkwaardige rupsen dezer soorten.

De heer Jansen bespreekt vormen en bastaarden van *Nasturtium amphibium*, waaronder een fm. *brachy-pedicellatum*, een fm. *globosum*, een fm. *hirsutum*, de var. *auriculatum* en *Nasturtium anceps* DC.

De heer J. G. Zöllner brengt ter tafel *Colias Edusa* Fabr ♂, in Aug. van dit jaar bij Rotterdam gevangen, voor deze plaats zeker geen gewone vangst. Verder een ♀ ex. van *Bombyx Quercus* L, dezen zomer gekomen uit een pop van 1902, die dus een jaar overgebleven is.

Ook nog 2 ex. van *Cucullia Verbasci* L, één licht en één donker van kleur, eveneens afkomstig van rupsen in 1902 gevangen.

Einde Mei 1903 was spr. in het bezit van levende poppen en vlinders van 1902 en pasgevonden eieren en halfvolwassen rupsen van dit genus van 1903.

Bij de rupsen, het vorig jaar half Augustus gevangen, waren toen ook nog halfvolwassen ex. Wel een bewijs, dat ook in de vrije natuur deze vlinders op zeer uiteenlopende tijdstippen verschijnen.

De heer Wachter doet mededeeling van de vondst van een nieuwe *Amarantus*, n.l. *Amarantus deflexus* L, gevonden te Rotterdam September 1904. De plant behoort wegens haar niet-openspringende vruchten tot de afdeling *Albersia* (evenals *A. Blitum*) en onderscheidt zich verder door schutbladen, ongeveer half zoo lang als het bloemdek, langwerpige, drienvervige, gladde vruchten en een eindelingsche schijnnaar, die tamelijk los is, en waaronder meest nog verscheidene andere van denzelfden vorm zich bevinden. Het gevonden ex. stemt volmaakt overeen met de ex. van deze soort in 's Rijks Herbarium. Tegelijk werden de andere soorten van dit geslacht rondgegeven, waaronder *A. albus* L van verscheidene Scheveningsche en Rotterdamsche vindplaatsen.

G. VAN ROON, }
W. H. WACHTER, } Secr.

De Gele Strandpapaver, *Glaucium flavum*.

Om de hieronder aangeduide reden wil ik niet vertellen, waar ik dezen zomer de Gele Strandpapaver bij honderden heb gevonden, maar ik wil u toch even doen watertanden. Verbeeld u een vlak strand buiten lage quintjes en dan even boven de hoogwaterlijn achter het aanspoelsel van gruis en schelpen en wrakhout een formeele haag van meterhooge strandpapavers, mooi rechtop met hun groote blauwachtige bladeren en ontelbare gele bloemen. Buiten de haag stonden hier en daar nog kleinere plantjes. De vruchten waren nog niet rijp, maar er staken al een massa hauwen als kromme breinaalden boven de bloemen uit.

Het gaat nu niet aan, de gele strandpapaver nog langer uit te maken voor een pothoofdplant, afkomstig van de Middellandsche Zee. Hij is hier evengoed strandplant als in Engeland en zou ongetwijfeld veel meer gezien worden, als hij maar niet telkens werd weggebotaniseerd.

Mijn honderden echter staan veilig en aan alles is te zien, dat ze daar al jaren lang groeien. Als ik nog twee zulke groeiplaatsen vind, zal ik er één van publiceeren.

T.